

nævnte kunde da forlange sig optagne, og de, over hvis Optagelse der blev klaget, kunde blive Genstand for Undersøgelse og eventuelt slettede af Listen. Hvis man i det hele vil røre ved den Ting, slutter jeg mig altsaa til den Udtalelse af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, at hvis man ikke vil gaa videre, bør man i alt Fald lade dem, som en Gang have meldt sig, blive fri for atter at skulle melde sig, men jeg vil sætte megen Pris paa, at man gik det Skridt videre at tilvejebringe Valglisterne ganske paa samme Maade som andre Valglistes.

I denne Forbindelse kunde jeg ønske at gøre en Bemærkning om en Bestemmelse i § 7. Det hedder i Slutningen af denne Paragraf, at „Spørgsmaal om at udelukke nogen af Menighedsraadet, fordi han ikke længer opfylder Betingelserne for Valgbarhed, afgøres af Menighedsraadet, hvis Afgørelse dog kan indankes af vedkommende gennem Provsten for Biskoppen“. At den kan indankes af vedkommende gennem Provsten og Biskoppen, har jeg ikke noget imod, men jeg vil sætte megen Pris paa, at der kom til at staa: „for Ministeriet“. Dette Ønske udspringer naturligvis fra den Opfattelse, jeg har, at Folkekirken er en borgerlig Indretning, og at Menighedsraadens Hverv i alt væsentlig er af borgerlig Art. At Biskoppen er øverste Leder, tror jeg i mange Maader ikke er heldigt. I det hele er det ikke sket i nogen stærk Grad, men det kunde komme, og da tror jeg, det var langt heldigere, at Ministeriet havde den endelige Afgørelse i saa Henseende, end at Biskoppen har den.

Endelig er der i § 15 en Række Bestemmelser, som vi alle kende, der ende saaledes: „naar Præsten deri er enig“. Dette kan maaske have sin Berettigelse i visse enkelte Tilfælde, hvor det drejer sig om rent — jeg ved ikke, om jeg tør sige — kirkelige Spørgsmaal, jeg mener Spørgsmaal, som angaa den personlige Sjælepleje. Der kan være Tale om i Menighedsraadet at hjælpe Folk ved Ord og Samtale til Rette, naar de ere grublende og uvisse i deres Salighedssag, det er noget for sig, men det er for Resten lagt saaledes for, at det ikke hører til de Ting, der skulle refereres. Men i øvrigt mener jeg, at disse Ord: „naar Præsten deri er enig“ ikke alene uden Skade kunde helt udelades, men at det i flere Tilfælde vilde være ønskeligt. Det er ogsaa en Ting, som jeg mener kunde tages under Overvejelse, hvis man, hvad jeg vilde anse for ønskeligt,

faar nedsat Udvalg. Jeg skal nævne Posterne c. og f. Den første angaar Benyttelsen af Salmebøger. Jeg kan ikke se rettere, end at det ikke behøves at have Præsten med deri. Skulde det endelig være, vilde jeg synes, at det laa langt nære at sammenkalde de til Folkekirken hørende Sognebeboere og lade dem afgøre Spørgsmaalet, maaske med et Flertal af en bestemt Størrelse, det kunde der være nogen Mening i.

Med Hensyn til § 18, hvor der staa, at ved Spørgsmaal om Præsteembeders Besættelse „kan“ Menighedsraadets Betænkning indhentes, skal jeg sige, at jeg selvfølgelig er med til at sætte „skal“ i Stedet for „kan“. Men heller ikke her skal jeg undlade at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at det egentlig er noget lidt, og at man ogsaa her burde søge at komme lidt længere frem. Det var min Tanke, da vi behandlede dette Lovforslag sidst, at det rigtige vilde være uden videre at overlade til Flertallet af de til Folkekirken hørende indenfor en Sognekreds — maaske det skulde være mindst $\frac{2}{3}$ af de stemmeberettigede — at vælge Præsten blandt Ansøgerne, og saa maa Mindretallene, hvis de ikke ere tilfredse med den Præst, Flertallet har valgt, selv sørge for deres præstelige Betjening. Men jeg skal ganske vist i denne Forbindelse indrømme, at før vi faa en Lønningslov med stigende Alderstillæg, er det ikke saa helt let at gaa den Vej, her er Tale om. Det er en saadan Indrømmelse fra min Side, som betinger, at jeg kan være med til noget mindre, naar jeg ikke faar det mere, som jeg synes ingenlunde er for meget. Naar jeg gør opmærksom paa dette, er det, fordi jeg ogsaa vil pege paa, hvordan vi bør gaa frem, og paa, at man ikke skal være alt for bange og ikke bestræbe sig for at gøre Skridtene saa smaa som muligt, men have for Øje, hvad det er, der vil tilfredsstille Trangen. Til syvende og sidst kommer det dog an paa, at der kan være Plads indenfor Folkekirken for de forskellige Opfattelser, som den huser og vil komme til at huse i en længere Fremtid.

I denne Forbindelse er der et Spørgsmaal, som jeg har Lyst til at rette til den højtærede Minister, og det angaar Maaden, hvorpaa han nu praktiserer Embedsbesættelser. Saa vidt mig bekendt, optræde Biskopperne eller ved muligt Forfald Provsterne som Ledere ved de Møder, som Menighedsraadene holde i den Anledning. Jeg kan ikke i Loven finde nogen Bestem-